ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ'.-ΕΤΟΣ ΙΖ'.-ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ. 7068

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 4—94

ΑΘΗΝΑΙ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀρ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1935

Σελήνη 2 ἡμερῶν.— Ἀνατ. ἡλίου 6.07. Δύσις 6.49
Διοδώρου καὶ λοιπῶν μαρτύρων

ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ὁ ἐξελαστήριον θῦμα τῶν μεγάδων εὑρέθη. Ἀλλ' καὶ. ἄγνωστος ἐπίλαρχος. ἑκατοστὸς τροχὸς τῆς ἀθήνας βενιζελικῆς ἀμάξης. ποὺ ἔκαμεν ἐσχάτως τὴν ἔνδοξον ἐπίλασιν κατὰ τοῦ λαοῦ. Καθ' ὅλας τὰς ὑπαρχούσας ἐξέξεις ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἄγνωστος ἐπίλαρχος, θὰ ρίπτεται ὅπως τὰ τέκνα τῆς Μηδείας πρὸς ἀνακοπὴν τῶν διωκτῶν τοῦ προτροπαδὴν θεόγοντος ἄρπαγος. ἐπερχομένης δεκαέας ὀργῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. ὡκεῖται καθάρσις νὰ ρεῦθῇ κατὰ τὸ κοινὸς λεγόμενον «τὰ μάτια» τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ μεγάδες γνωρίζουν ἀλλὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ· εἶνε εὐέξαπτος, ἔτοιμος εἰς ὀργὴν ἐκρήξεως τῆς δικαίας ὀργῆς του νὰ ἀνατρέψῃ πᾶν ἐμπόδιον, ἀλλ' εἶνε κατὰ βάθος καὶ κατὰ φύσιν γενναιόψυχος καὶ ἀγαθός. πορεύθοῦσης δὲ τῆς πρώτης του ἐντυπώσεως ἀνεξίκακος καὶ λησμονεῖ τόσον εὔκολα...

Τὰ πλέον αὐτός, ὁ λαός, εἶνε ἀσύνταστος, ἀνοργάνωτος, ἀμέτρος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του, χωρὶς κανένα ὑπολογισμὸν περιβόυλον εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του, ἐνῷ ἀντιθέτως κοτεινοῖ εἰς τὴν σκέψιν των καὶ μεθοδικοὶ εἰς τὰς ἐνέργειαν. γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὸν τρόπον δὰ τοῦ ὁποίου θοῦν νὰ ἀντεδράσουν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔαν αὐτὴ εὑρίσκεται ἀντικρυς ἀντίθετος πρὸς τὰς ἰδικάς ἰδεες.

Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἀγανάκτησιν τοῦ ἀνοῦ λαοῦ οἱ κοχλίαι αὐτοὶ ἐκρύβησαν εἰς τὸ κέλυφός τοῦ παρέσχεν ἐν τούτοις μὲ μίαν σπανίως ψυχολογημένην παιν-

Εἶνε ἅνας των καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀπροόπτου καὶ δευτέρας ἐντελῶς κατηγορίας ἐξελαστηρίου θύματος, ὅπως εἶνε ὁ καταδικασθεὶς ἐπίλαρχος, ὑπάρχει ἡ δάσμιος ἐλπὶς ὅτι καὶ ἄλλοι μεγαλεστέρας ὀλκῆς Βενιζελικοὶ λύκοι, ὅπως ὁ κατάπυστος ἐκεῖνος προδότης τοῦ ἀντιβενιζελικοῦ ἀγῶνος, ὁ Παπούλας, δὲν θὰ διαφύγουν τὰς ἐπιβεβλημένας ποινικὰς κυρώσεις.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ ζήτημα τοῦ κολασμοῦ τῶν ποινικῶν ὑπολόγων, ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ σήμερον.

Εἶνε βεβαίως τὸ κυρώτερον, διότι ἄνευ αὐτοῦ ἡ θύρα τῶν κινημάτων θὰ παραμένῃ ἀνοικτὴ εἰς πάντα ἀργόσχολον, εἰς πάντα ἐγκλιματίαν καὶ εἰς πάντα μωροφιλόδοξον.

Ἂν δὲ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, τόσον ἐντόνως ζητεῖ αὐστηρὰς ποινὰς διὰ τοὺς τελευταίους κινηματίας, δὲν τὰς ζητεῖ ὅπως ἐξηγήσαμεν καὶ ἄλλοτε, διότι ἔχει ἀνθρωποσφαγικὰς διαθέσεις, ἀλλὰ διότι ἀντιλαμβάνεται σαφῶς, ὅτι ἡ θύρα τῶν κινημάτων, δὲν θὰ παραμείνῃ ἐπὶ μακρὸν κλειστὴ εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνησύχους τυχοδιώκτας, ἂν δὲν βαφῇ ἐρυθρά...

Ὁ λαὸς ὑπῆρξε τόσες φορὲς ἀνεξίκακος καὶ τόσες φορὲς ἀπέδειξεν, ὅτι εἶχε μέσα του οὐδὲν τὴν γενναιοψυχίαν νὰ λησμονήσῃ, ὥστε μόνον ὁ σκοτεινὸς καὶ ἀνεξιχνίαστος αὐτὸς κακοῦργος, ὁ βενιζελισμός, δὲν κατώρθωσε νὰ μαλαχθῇ καὶ νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ αὐτὴν τοιαύταχιστον ἔφειτα ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1928 καθ' ἃς χωρὶς βέβαια νὰ τὸν ἔχῃ ἐρωτεύθῃ ψηφίαν ὅλα τὰ μέσα νὰ λάβῃ μὲ ὅλας τὰς τιμὰς ἄφεσεν ἀμαρτεῖν.

Καὶ ὅμως γνωρίζετε τί ἐπηκολούθησε. Ἡ βενιζελικὴ αὐτὴ τετραετὰς ὑπῆρξεν ἄφθαστος εἰς αἰσχρότητας καὶ ἀνυπέρβλητος εἰς ἐγκλήματα.

Ἐπὶ μακρότατον διάστημα χρόνου θὰ μείνῃ ὡς μελανὸν ὑπόδειγμα φαύλης διοικήσεως.

Δὲν τὴν ὑπενθυμίζομεν ὅμως διὰ νὰ γράψωμεν ἱστορίαν ἀλλὰ διὰ νὰ ἀντλήσωμεν ἐξ αὐτῆς ἐπιχειρήματα διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἑτέρου σκέλους τῶν δικαίων σήμερον ἀξιώσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὸ πρῶτον σκέλος, ἦτο τὸ ζήτημα τῶν ποινικῶν κατὰ τῶν σταισιαστῶν κυρώσεων.

Αὐτὸ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον χάρις εἰς τὴν ὑποψον δρᾶσιν τῶν μεγάδων τὸ ἐχάσαμεν.

Τὸ ἄλλο εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἐκκαθαρίσεως. Καὶ ἐπειδὴ πικρὰ πλέον πεῖρα μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἐρόσον ὑπάρχουν μεγάδες, τίποτε δὲν εἶναι εὔκολον νὰ γίνῃ σύμφωνα πρὸς τὴν δικαίαν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου σημεῖα τῶν καιρῶν δὲν μᾶς φαίνονται διόλου εὐχάριστα, θὰ συζητήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα αὔριον, χωρὶς νὰ ἐπηρεαζώμεθα οὔτε ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους ἐλεγμοὺς τῶν μεγάδων, οὔτε ἀπὸ τοὺς κλαυθμυρισμοὺς τῶν Βενιζελικῶν γραδίων ποὺ συνεσκότισαν προχθὲς τὴν αἴθοσ-σαν τοῦ Στρατοδικείου τῶν Ἀθηνῶν.

ΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΑΡΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ

γκριτος συμπολίτης μας καὶ ἀγαπητὸς φίλος Νομάρχης Κεφαλληνίας κ. Γ. Γεωργίου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐτησίου μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων, ἐξεφώνησεν ἐν 'Αργοστολίῳ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, τὸν κάτωθι θαυμάσιον λόγον].

ρόντες κεθ' ἑκαστον ἐπισήμῳ ταύτῃ τελετῇ, ἀγωνῖν μας τοὺς ἀθανάτους τῶν μαχῶν, παραυλάβεταν καὶ ἀπέραντον ὁ τοῦ δῆμου τῶν ἀνδρειῶν. Ὑπερκόσμου θεμεροῦ τῆς δοκαυτοῦπρος ἐν μέσῳ σαλπίγγιαίου, ἐξορμοῦσης θρίπρὸς τὸν θάνατον.

γαις ἡ ἐπιβάλλουσα τὴν ὀν τάσιν πρὸς τὴν θυσοῆς ἡ ποῖον ἰδεῶδες τὸ ε ἐν τῇ δόξαν τῶν νικεγέρων καὶ φανατίζον ὁμοῦς ἐνθουσιασμοῦ, τὸ ζωογονοῦν τὴν πίστιν ἀγασίαν.

ρίμιον, περισφίγγον τὰς ἐπὶ μιᾶς ἀδιάσειστον δῶ τὰς μεγαλουργοὺς πα- Ὦ γαηνεὰ, κυριεύουσα μὲ τὸν φανατισμὸν τῆς ὁσίας! Ὦ ἰδέα τῆς Πατρίδος! Ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδος καὶ φωτοδόλος ὡς ἡ ὑποσχομένη τὴν δόξαν. Α! Θερμοπύλαι ἀποτεσάλευσον ἀπὸ αἰώνων τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς Ἕλλ. Ἀπὸ τὸν ἐπάλξεων τῶν πύλεων ὁ ἀετὸς θὰ κινῇ θριαμβευτικῶς τοῦ εἰς θούριον σοῦ γένους πρὸς τὸ μέγα ὁ ὁλουνιτὸν τοῦ Μεσοπαραμένων ὡς παρὰ καταπληκτικοῦ ἠρωϊκὸ ἐτροφοδότησε μὲ φλόγερὸν ἐκεῖνο θυσιαστή- Κλεὶς ἀνέλαμψε μὲ ἄλλος ἡ παράδοσις.

ληνικὸν γένος διελθὸν, ἀκραίωνα ἱστορίαν του, πείων θυελλωδῶν πεπείνες ἐνέσκυψαν πα- αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως ἐς τὸ στερέωμα σμίου ἱστορίας ὑπερῆφάνγτων, ὡς μεγαλο- Τὸ αἰώνιον πνεῦμα, πηδηνάτισε τὸν ἄνθρω- ἐδέχεν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἐς τὸ θνήσκειν διὰ ἰδεῶδη, ἐπήγασεν ἀπὸ σίν του.

Ἑλληνικὸν πνεῦμα ὁ- μος, ἥτις ἀνεχαίτισε ἀκς τῆς βαρβαρότητος; μαείνῃ ἀσβεστος καὶ ὁ παγκόσμιος φάρος ἀκῆς σοφίας. Ὑπῆρξε ὁ δὲν κατεδάμασε τὴν ἄλλων ἀναζητούντων ῆς καὶ εὐμηερίας ἀλλὰ ἐκς συνειδήσεις ἱκανὰς ἐκοσ τὴν σοφίαν, νὰ ἀφαλέαι πρὸς τὰς πη- κορεσθῶσιν ἀπὸ τὰ

Ὁ πολιτισμὸς ὁλοκόσμου εἶναι τὸ ἑκμαΐ- ἑλληνικῆς σοφίας. Ἡ παρέμεινεν ἀστείρευτοσον εὐγενῆς καὶ ἐπιθῆρξεν ἡ παράδοσις. (ἄς τοῦ Πλισσοῦ ἀτὸ τὰς εὐώδεις σκιὰς ἀτων, ἡ φιλοσοφικὴ κηρεύγησε τὰ μυστικὰ αἱ τῆς Ἀθανασίας, ἀοὺς ἀπερίττους ὁρμαὶ διεχύθησαν ἐκεῖθεν οἱ προκαλέσαντες τὰς ἐκκρήξεις τοῦ κόθλαμψαν τὰ τρόπαια ἄνος καὶ ἀνεπετάσθηστερέωμα αἰ. μεῶπται ὁνων μὲ τοὺς ἀγαγλόκοσμοὺς τοῦ Ἑλληνιοὺς καὶ ἐπεδείχθη τὸ ἐς εὐγενεῖς κατατομὰς καὶ τῶν νυμφῶν καὶ δωμοὶ ἐς Θεοὺς ἀ-

Τὴν ἥρεμον ἀλλὰ μεγαλουργὸν αὐτὴν παράδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας παρέλαβον οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι, τὸ Ἐθνικὸν αὐτὸ σύμπλεγμα, καὶ κατὰ τοὺς αἰῶνας, κεθ' οὗς ἡπλώτο ἐπὶ τῆς Πατρίδος ἡ θανάτιμος σκιὰ τῆς δουλείας, ὑπὸ τὸ φευγαλέον φῶς τῶν κανδυλίων, κατηχοῦνται αἱ ψυχαὶ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὰς ἐννοίας τῆς Ἐλλάδος καὶ τῆς θρησκείας καὶ παρέμειναν προσηλωμέναι εἰς τὸ δρᾶμα τῆς ἀναστάσεως τῆς Πατρίδος. Καὶ οὕτω ἐπῆλθεν ἡ ἀναστάτωσα τὸν κόσμον ἐκρηξῆς τοῦ 1821.

Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς Ἑλλάδος καὶ πόσον ἐπιβλητικὴ ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος. Αὐτὰ διεστήρησαν καὶ ἐπώασαν καθ' ὅλας τὰς γεννεὰς φλογερὸν τὸ αἰσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ τὴν συνείδησιν τῆς Ἐθνικῆς ὑπερηφανείας. Ἀνεπτέρωσαν πάντοτε τὸ φρόνημα τῶν Ἑλλήνων, ὥστε νὰ παροτρύνωνται εἰς τοὺς τολμηρότερους ἠρωϊσμοὺς καὶ πανγενῶθεν νὰ ἀκούηται ὁ θρίαμβος, πανοσὶ ἡ δόξα καὶ ἡ νίκη νὰ στεφανώνωσιν ἥρωας, ναυμάχους, πυρπολητὰς, πολεμιστὰς δρμητικοὺς πρὸ τοῦ θανάτου, ἠμιθέους ἐπαζηοσύνας εἰς τοὺς αἰθέρας τὸ κλέος τῆς Ἀπολλωνίου ὠριαιότητος.

Τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων δὲν χύνεται ματαίως. Τὸ Ἑλληνικὸν γένος κατὰ τὰς αἱματηρὰς αὐτοῦ ἱστορικὰς περιπετείας, ἠγωνίσθη πάντοτε διὰ μεγάλους σκοπούς. Τὸ ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης, ὑπῆρξεν ἡ σημαία ἡ συμβολίζουσα τὰ Ἐθνικὰ του ἰδανικά, ἡ παρακινοῦσα αὐτὸ εἰς τὰς ἱστορικὰς του ἐξορμήσεις πρὸς ἀνάκτησιν ἢ διαιμισθήτησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς γῆς τῶν θωμῶν, τῶν ἐστιῶν καὶ τῶν ἱερῶν του. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐκινήθη νὰ διευρύνῃ τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος κατηγθθνθῇ πράγματι εἰς διεύρυσιν τῶν ὁρίων τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου ἐκατρεύσαν τες εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰσδύσαντες εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀσίας δὲν ἐπιχείρησαν ἁπλῶς νὰ κατθεποάξουσι τοὺς Ἀσιατικοὺς λαοὺς ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιταγὴν μᾶς δημιουργοῦ ἀνάγκης ἐκινήθησαν μὲ τὸ εὐγενὲς ἰδεῶδες νὰ μεταδώσωσιν εἰς τοὺς βαρβάρους ἐκείνους λαοὺς τὸν πολιτισμὸν, τὰ γράμματα, τὴν σοφίαν. Καὶ κατέστη οὕτω παγκόσμιον τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ὁ διαχυθεὶς πολιτισμὸς ἀπηλευθέρωσε πράγματι τὴν ψυχὴν τῶν Λαῶν ἀπὸ τὰς βαρβάρους ἀνταλήψεις.

Ηὐλογήθησαν οἱ νεκροὶ καὶ ἀπὸ τὰς δούλους παρθένους, αἵτινες ἔζων μὲ τὴν δειλὴν προσδοκίαν καὶ ἀπὸ τοὺς μείρακας, τῶν ὁποίων εἰσηκούσθη ἡ εὐλαβὴς προσευχὴ νὰ ἴδωσι τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τοὺς γέροντας, οἵτινες ἀπέθανον εὐτυχεῖς διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ Ἐθνικοῦ των ὀνείρου.

Τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων ἐχύθη πάντοτε δι' ἱεροὺς καὶ μεγάλους σκοπούς. Ἐχύθη διὰ τὴν ἐλευθερίαν, διὰ τὴν τιμὴν, διὰ τὸν πολιτισμόν. Ἐχύθη διὰ τὴν θρησκείαν καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Πιστεύομεν εἰς Σᾶς, ἡρωϊκοὶ νεκροί. Τὸ λευκὸν ἐκεῖνο μάρμαρον ἐστὶ τὸ κράσπεδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκωνται πάντα φύλλα δάφνης, θὰ εἶναι τὸ κέντρον τῶν διαλογισμῶν μας. Γονυπετῆς ἡ ψυχή μας πρὸ τοῦ μνημείου τούτου τῆς μεγάλης σας φανταστίας θὰ ὁμιλοῦῃ τοῖς ἥρωας, οἵτινες πιστοὶ εἰς τοὺς Νόμους τῆς Πατρίδος ἔπεσαν διὰ τὴν τιμήν της. Δὲν ὑπάρχει ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας καὶ δὲν θὰ σβύσῃ ἡ δόξα σας. Α! πρόθυμοι εἰς τὰς μεγάλας θυσίας ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ψυχαὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀπροόπτου καὶ δευτέρας ἐντελῶς κατηγορίας ἐξελαστηρίου θύματος, ὅπως εἶνε ὁ καταδικασθεὶς ἐπίλαρχος, ὑπάρχει ἡ δάσμιος ἐλπὶς ὅτι καὶ ἄλλοι μεγαλεστέρας ὀλκῆς Βενιζελικοὶ λύκοι, ὅπως ὁ κατάπυστος ἐκεῖνος προδότης τοῦ ἀντιβενιζελικοῦ ἀγῶνος, ὁ Παπούλας, δὲν θὰ διαφύγουν τὰς ἐπιβεβλημένας ποινικὰς κυρώσεις.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ ζήτημα τοῦ κολασμοῦ τῶν ποινικῶν ὑπολόγων, ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ σήμερον.

Εἶνε βεβαίως τὸ κυρώτερον, διότι ἄνευ αὐτοῦ ἡ θύρα τῶν κινημάτων θὰ παραμείνῃ ἀνοικτὴ εἰς πάντα ἀργόσχολον, εἰς πάντα ἐγκλιματίαν καὶ εἰς πάντα μωροφιλόδοξον.

Ἂν δὲ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, τόσον ἐντόνως ζητεῖ αὐστηρὰς ποινὰς διὰ τοὺς τελευταίους κινηματίας, δὲν τὰς ζητεῖ ὅπως ἐξηγήσαμεν καὶ ἄλλοτε, διότι ἔχει ἀνθρωποσφαγικὰς διαθέσεις, ἀλλὰ διότι ἀντιλαμβάνεται σαφῶς, ὅτι ἡ θύρα τῶν κινημάτων, δὲν θὰ παραμείνῃ ἐπὶ μακρὸν κλειστὴ εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνησύχους τυχοδιώκτας, ἂν δὲν βαφῇ ἐρυθρά...

Ὁ λαὸς ὑπῆρξε τόσες φορὲς ἀνεξίκακος καὶ τόσες φορὲς ἀπέδειξεν, ὅτι εἶχε μέσα του οὐδὲν τὴν γενναιοψυχίαν νὰ λησμονήσῃ, ὥστε μόνον ὁ σκοτεινὸς καὶ ἀνεξιχνίαστος αὐτὸς κακοῦργος, ὁ βενιζελισμός, δὲν κατώρθωσε νὰ μαλαχθῇ καὶ νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ αὐτὴν τοιαύταχιστον ἔφειτα ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1928 καθ' ἃς χωρὶς βέβαια νὰ τὸν ἔχῃ ἐρωτεύθῃ ψηφίαν ὅλα τὰ μέσα νὰ λάβῃ μὲ ὅλας τὰς τιμὰς ἄφεσεν ἀμαρτεῖν.

Καὶ ὅμως γνωρίζετε τί ἐπηκολούθησε. Ἡ βενιζελικὴ αὐτὴ τετραετὰς ὑπῆρξεν ἄφθαστος εἰς αἰσχρότητας καὶ ἀνυπέρβλητος εἰς ἐγκλήματα.

Ἐπὶ μακρότατον διάστημα χρόνου θὰ μείνῃ ὡς μελανὸν ὑπόδειγμα φαύλης διοικήσεως.

Δὲν τὴν ὑπενθυμίζομεν ὅμως διὰ νὰ γράψωμεν ἱστορίαν ἀλλὰ διὰ νὰ ἀντλήσωμεν ἐξ αὐτῆς ἐπιχειρήματα διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἑτέρου σκέλους τῶν δικαίων σήμερον ἀξιώσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὸ πρῶτον σκέλος, ἦτο τὸ ζήτημα τῶν ποινικῶν κατὰ τῶν σταισιαστῶν κυρώσεων.

Αὐτὸ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον χάρις εἰς τὴν ὑποψον δρᾶσιν τῶν μεγάδων τὸ ἐχάσαμεν.

Τὸ ἄλλο εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἐκκαθαρίσεως. Καὶ ἐπειδὴ πικρὰ πλέον πεῖρα μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἐρόσον ὑπάρχουν μεγάδες, τίποτε δὲν εἶναι εὔκολον νὰ γίνῃ σύμφωνα πρὸς τὴν δικαίαν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου σημεῖα τῶν καιρῶν δὲν μᾶς φαίνονται διόλου εὐχάριστα, θὰ συζητήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα αὔριον, χωρὶς νὰ ἐπηρεαζώμεθα οὔτε ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους ἐλεγμοὺς τῶν μεγάδων, οὔτε ἀπὸ τοὺς κλαυθμυρισμοὺς τῶν Βενιζελικῶν γραδίων ποὺ συνεσκότισαν προχθὲς τὴν αἴθοσ-σαν τοῦ Στρατοδικείου τῶν Ἀθηνῶν.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΟΥ

ΑΙ ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ ΟΘΩΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ. Ἡ Εἰδικὴ Ἀσφάλεια ἔδωσε χθὲς πρὸς δημοσίευσιν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τοῦ πρώην ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς, Φιλελευθέρου βουλευτοῦ Β. Κυρέλου πρὸς τὸν ἀρχισταισιαστὴν, εὑρεθεῖσαν εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ρούσσου.

Λουτρὰ Ὑπάτης, 7)9)33

Σεβαστὲ μου κ. Πρόεδρε.

Σπεύδω νὰ εὐχαριστήσω ὁμῶς θερμῶς διὰ τὴν νεωτέραν ἐπιστολήν μέ τὴν ὁποίαν μὲ ἐτίμησατε καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ πεποιθήσεως ἐπερίμενα, γνωρίζων καὶ ἐκτιμῶν τὴν ἀρχικήν σας δικαιοσύνην.

Ἐπορεύθομαι τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἀνακοινώσω ὑμῖν τὰ ἑξῆς:

Ἡ κ. Ἄννα Παπαδοπούλου, ἡ γνωστὴ μάννα τοῦ στρατιώτου, εὑρισκομένη ἐδῶ μοῦ εἶπε πολὺ πρὸ τῆς συλλήψεως τῶν δύο τεράτων τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὅτι ἔμαθεν εἰς τὴν Χαλκίδα ἀπὸ πρόσωπον ἀξιόπιστον, ὅτι ὁ Καραθανάσης ἔλεγεν εἰς φίλον του ὅτι «δὲν μὲ τσακώνουν διότι θὰ τὰ βγάλω ὅλα στὰ φόρα». Τὰ ἔπα κολουθήσαντα γεγονότα, ἡ κατασχεθεῖσα καὶ δημοσιευθεῖσα ἐπιστολή ὡς καὶ ἡ φυγὴ τοῦ Καραθανάση δὲν ἀφῆκε πλέον καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ πληροφορία τῆς κ. Παπαδοπούλου ἦτο βάσιμος, ὅπως ἄλλως τε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ οἱ φίλοι καὶ ἡ δημοσία γνώμη εὐλόγως ἐπίστευσεν.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΟΘΩΝΑΙΟΣ

Ἐπίσης θεωρῶ καθῆκον μου ν' ἀνακοινώσω ἡμῖν τὰ ἀκόλουθα: Ἤτο μέχρι πρό τινος ἐδῶ ὁ στρατηγὸς Ὀθωναῖος, ὁ ὁποῖος, καίτοι πρώτην φορὰν ἔλαβα τὴν τιμήν νὰ τὸν γνωρίσω προσωπικῶς, μὲ ἐδέχθη εἰς δίωρον κατὰ μόνας συνομιλίαν. Ἔχει τὸ παράπονον ὅτι δὲν τὸν ἀκούσατε ὅταν συνεβούλευσε τὴν μὴ ἀνατροπὴν τῆς πρώτης κυβερνήσεως Τσαλδάρη, ἴνα πέσῃ αὕτη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας ἀνεπαρκείας τῆς ἀργότερα καὶ ἐπακολουθήσουν ἐὰν ὁ Τσαλδάρης ἀπέφευγε μέχρι τέλους τὴν Οἰκουμενικὴν ἐκλογαί, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων τότε θὰ ἦτο πολὺ διαφορετικὸν τῶν ἐκλογῶν τῆς 5ης Μαρτίου. Ἀποδίδει τὴν τροπὴν ταύτην εἰς τὴν ῥῆξιν Πλαστήρα—Κονδύλη, τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν ἐθεώρησεν δλεθρίαν καὶ πρὸς τερματισμὸν τῆς ὁποίας ἔκαμεν ἐγκαίρως διαβήματα ἀποτυχόντα δ.ἀλόγους τοὺς ὁποίους σεῖς ἔξερε-ε. Εἰς ἐρώτησίν μου, ἐὰν ὅπως ἔχει σήμερον ἡ σύνθεσις τοῦ στρατοῦ οἱ τέως βασιλικοὶ ἀξιωματικοὶ εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ τορπιλλίσουν τὴ πρώτην εὐκαιρίαν τὸ πολίτευμα, μοῦ ἀπήντησε καταφατικῶς, προσθέσας ὅμως ὅτι δὲν νομίζει ὅτι θὰ τὸ τολμήσουν καὶ ὅτι ὡσαύτως ἡ ἐπιστρατεύσις των θὰ ἦτο ὅλως ἐφήμερος λόγῳ των μεγάλων προβλημάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἐκαλοῦντο ν' ἀντιμετωπίσουν. Φρονεῖ ὅτι ἡ ἐνδεδειγμένη τακτικὴ ὁμῶν θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ ἀναμονή τῆς ἐτοῦ χρόνου φθορᾶς, ἥτις θὰ κατεστήσῃ τοὺς ἀντιπάλους καὶ ἀνικάνους νὰ πραξικοπήσουν, ἀσκησις δὲ ἐλέγχου συγκρατημένου, οὔτε ἀδιαλλαξίας καὶ ἀπειλάς, διότι αἱ τελευταῖαι ἀγουν εἰς ἀποτέλεσμα ἀντίθετον τοῦ ἐπιδιωκομένου, καθόσον συντελοῦν εἰς τὴν ἀνατρέψασιν τῶν συνεργαζομένων κυβερνητικῶν καὶ τοὺς καθιστᾷ περισσότερον ἀλληλεγγύους καὶ ἀδιασπάστους πρὸ τῶν κοινῶν κινδύνων.

ΤΟ ΣΤΡΑΤ. ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

Οὔτε πιστεύει ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς μετεστράφη ἡ δημοσία γνώμη. Τὸ στρατιωτικὸν νομοσχέδιον εὑρίσκει ἐπικίνδυνον ἀλλὰ καὶ ἀποτόκον τῶν γεγονότων τῆς 5ης Μαρτίου, παρέχον δυστυχῶς ἔδαφος ποικίλης ἐκμεταλλεύσεως.

Γενομένου κατόπιν λόγου περὶ τῶν ἐκλογικῶν συστημάτων ἐξεφράσθη ὑπὲρ τῆς ἀναλογικῆς, ὡς ἀπαραιτήτου διὰ τὰς περιστάσεις, διότι μειονεκτεῖ ἡμὲν διότι δὲν δίδει ἰσχυρὰς κυβερνήσεις, πλεονεκτεῖ ὅμως κατὰ τὸ ὅτι ἀμβλύνει τὰς ἀνιπθέσεις καὶ γεφυρώνει τὸ χάσμα, καθιστᾷ δὲ ἀναγκαίαν τὴν συνεργασίαν τῶν κομμάτων, ἡ ὁποία ἀν μάλιστα ἐλάμβανε καὶ μορφὴν οἰκουμενικῆς, θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα διέξοδος διὰ τὸ πολίτευμα καὶ τὴν χώραν.

ΣΗΜΑΙΝΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

Αὐτὰ ἐν περιλήψει μοῦ εἶπεν ὁ κ. Ὀθωναῖος καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ σημαίνοντος προσώπου καὶ φίλου, θεώρησα καθῆκον μου νὰ σᾶς τὰ κάμω γνωστὰ ὅλως ἐμπιστευτικῶς. Θεωρῶ ἐπίσης σκόπιμον νὰ προσθέσω ὅτι κατὰ τὴν συνομιλίαν μου ἐκείνην διετύπωσα ὅτι ὁ κ. Ὀθωναῖος νομίζει ὅτι ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ κ. Κονδύλη λόγῳ τῶν πολλῶν ὑποχρεώσεων ποὺ ἔχει ὁ τελευταῖος πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ζωήν. Ἐὰν ἑπομένως νομίζετε σκόπιμον νὰ καταβληθῇ ἀνεπίσημος προσπάθεια, ὅπως ἐπιχειρήσῃ ὁ κ. Ὀθωναῖος νὰ πείσῃ τὸν κ. Κονδύλην νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς σημερινοὺς συνεργάτας του τώρα μάλιστα ποὺ αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι ἐπιστολαὶ τοῦ παρέχουν ἐπαρκῆ δικαιολογίαν καὶ τοῦ τὸ ἐπιβάλλουν καὶ ὡς καθῆκον καὶ ἐὰν δὲν θέλετε οὔτε σεῖς νὰ φανῆτε οὔτε τοποτηρηταὶ τοῦ κόμματος καὶ νομίζετε ὅτι ἡμπορῶ ἐγὼ νὰ χρησιμεύσω ὡς μεσάζων πρὸς τοῦτο παρὰ τῷ κ. Ὀθωναίῳ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξητε.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἐνδεχομένη ἐπιτυχία παρομοίου διαβήματος θὰ ἐπιφέρῃ θανάσιμον κατὰ τῶν κρατούντων πλῆγμα καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους τοῦ ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν τῆς 5ης Μαρτίου παιζομένου τῆς βάρος τῆς πολυτίμου ζωῆς ὁμῶν, τοῦ ἐθνικοῦ ἀρχηγοῦ μας καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς χώρας θλιβεροῦ δράματος.

Μὲ βαθύτατα σέβη

ΒΑΣ. ΚΥΡΕΛΛΟΣ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΝ & ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Ἐπίσης εὑρέθη ἡ κάτωθι ἐπιστολὴ τοῦ ἰδίου π